

Περί Προσευχής

Η Ωφέλεια της Νοεράς Προσευχής

"Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με τον αμαρτωλόν"

Επέρασαν χρόνια πολλά και από την απροσεξία του νοός μου η ψυχή μου εγέμισε από αμαρτωλές συγκαταθέσεις πονηρών λογισμών, από φαντασίες, προλήψεις και πολλές άλλες επιθυμίες. Ο νους που είναι το φως της ψυχής εσκοτίσθη και η εικόνα της ψυχής μου εμολύνθη «ει ουν τοι φως το εν σοι σκότος εστί, το σκότος πόσον;» (Ματθ. στ' 23).

Η άβυσσος της ψυχής τώρα δεν ελέγχεται εύκολα. Οι αναθυμιάσεις και η δυσωδία που εξέρχεται εξ' αυτής προκαλούν θλίψιν, ακηδیان και πνευματικήν αναιμία. Δια της ευχής όμως αρχίζει η αντίστροφος μέτρησις. Ο ιός της κακίας αποδιώκεται, οι συγκαταθέσεις περιορίζονται και το φως του νοός χαροποιεί τη ψυχή και ελέγχονται όλες οι κινήσεις αυτής.

Όταν λειτουργή η ευχή διακόπτεται κάθε πονηρός λογισμός και καταπαύει ο ψυχόλεθρος μετεωρισμός που διασκορπίζει εις τους δρόμους τον θησαυρόν τη ψυχής. Τότε η ψυχή μνημονεύει το γλυκύτατον του Κυρίου Όνομα. Τούτο γίνεται δια την ψυχήν πηγή πάσης χαράς και ευχαριστίας και δοξολογίας και αναβρύει θεία νοήματα τα οποία καθαρίζουν την συνειδησιν. Γίνεται επομένως η ευχή το μοναδικόν της ψυχής ίαμα και δύναται η ψυχή να «αιχμαλωτίξη παν νόημα εις υπακοήν του Χριστού» (Β' Κορ. Ι' 6).

Πόσον αδικούμε την ψυχήν μας όταν αδιαφορούμε δια την λειτουργίαν της ευχής! Αφού η ευχή είναι ο μεγαλύτερος πλούτος της ψυχής, διατί η ψυχή να ευρίσκεται εις αυτήν την πνευματικήν πτωχείαν; Διατί να γίνεται καταγώγιον των πονηρών λογισμών; Διατί να αισθάνεται θλίψιν και πόνον και ταραχήν και ακηδیان, αφού είναι εικόνα του Επουρανίου Βασιλέως; Διατί να κρύπτεται εντός αυτής ο πονηρός διάβολος και να κινή όλα τα νοήματα και τις δυνάμεις αυτής;

Η ωραιότητα της ψυχής εξαρτάται από την καθαρότητα αυτής, «πάσα η δόξα της θυγατρός του βασιλέως έσωθεν» (Ψαλ. 44,14). Η ευχή είναι ο καλύτερος φύλακας του οίκου της ψυχής και ο ασφαλέστερος χορηγός των θείων χαρισμάτων αυτής. Το γλυκύτατον του Κυρίου όνομα είναι η αρχή κάθε χαρίσματος και κάθε ευλογίας. Ο Κύριος είναι «η οδός και η αλήθεια και η ζωή (Ιωαν ιδ.'6) και «ο άρτος ο εκ του ουρανού καταβάς» (Ιωαν. στ' 58).

Είναι δυνατόν η ψυχή που ακολουθεί πιστά τον Κύριον να εκτραπή εκ της ευθείας οδού και να ευρεθή εις τα σκοτεινά και δαιδαλώδη της αμαρτίας καταγώγια; Και πως είναι δυνατόν αυτός που γεύεται τον ουράνιον άρτον να μην αποστρέφεται τα ηδονικά διανοήματα και παρασκευάσματα;

Διατί λοιπόν ψυχή μου αμελείς δια το ωφελιμώτατον τούτο έργον; Διατί αδιαφορείς δι' αυτόν τον ουράνιον πλούτον; Διατί δεν μεριμνάς δια την σωτηρίαν σου; Δεν γνωρίζω

εάν υπάρχει καλύτερος τρόπος να αισθανθή κανείς την αιωνιότητα από την νοερά προσευχή. Δι' αυτής ο νους απλώνεται παντού και η καρδιά γεύεται αισθητά τις καταστάσεις εις τις οποίες αναβιβάζεται δια του νοός. Δι' αυτής γίνεται θεωρός πολλών θεωρημάτων και σιωπηλά και με πολλή ταπείνωση παρακολουθεί ότι ο Θεός αποστέλλει εις την ψυχήν κατά την καθαρότητα αυτής. Δι' αυτής η ψυχή αισθάνεται την παρουσία του Θεού, ζη εν Θεώ και απολαμβάνει τις δωρεές της αισθήσεως αυτής.

Άρα η λειτουργία της ευχής, Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με, καλύπτει τα πάντα, και όταν αυτή λειτουργεί εις την καρδίαν, η ψυχή δεν έχει καμίαν άλλην ανάγκην, διότι ζη εν Θεώ και αναπαύεται εις την θεωρίαν αυτού.

Η γνησιότητα των του νοός αναβάσεων προσυπογράφεται από την πηγή των δακρύων.

<https://www.impantokratoros.gr/>

Πηγή: Μηνιαίο Περιοδικό "Ο ΤΗΡΩΝ" μηνός Μαΐου, έτος 2009